

MINERVA

Esther
Wildingin
seitsemän
salaisuutta

HOLLY
RINGLAND

ESTHER WILDINGIN
SEITSEMÄN SALAISUUTTA

Esther
Wildingin
seitsemän
salaisuutta

**HOLLY
RINGLAND**

Suomentanut Kaisa Haatanen

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Alkuperäisteos: *The Seven Skins of Esther Wilding*
© Holly Ringland 2022

Kansi: Hazel Lam, HarperCollins Design Studio
Kannen kuva © Fumi Nakamura

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
www.minervakustannus.fi

Suomennos: Kaisa Haatanen, lisäksi Robi Vuokko sivut 497–570

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-903-9

Painettu EU:ssa, 2023

Tämä kirja on omistettu perheen rakkaudelle,
etenkin sellaiselle, jonka itse valitsemme.
Myfille, sisarelleni, pimeiden metsien valonkantajalle.
Ja tämä kirja on Samille, omalle Avaruuskerholleni.

Sisältö

Ensimmäinen salaisuus: Kuolema	10
<i>Jos haluat muutosta, tartu miekkaasi, korota ääntäsi.</i>	
Toinen salaisuus: Tilinteko	80
<i>Hän antaa sinulle kukkia, jotta unohtaisit. Sinä kylvät siemeniä, jotta muistaisit.</i>	
Kolmas salaisuus: Kutsu	138
<i>Ehkä hän valitsi syvyydet. Ehkä hän on vapaa.</i>	
Neljäs salaisuus: Kynnys	216
<i>Kuka olisit, jos et olisi ajautunut rantaan?</i>	
Viides salaisuus: Löytö	278
<i>Sitä mitä on varastettu, ei voi koskaan oikeasti viedä.</i>	
Kuudes salaisuus: Vastustus	352
<i>Nyt tunnet minut. Minä olen villi aalto.</i>	
Seitsemäs salaisuus: Kotiinpaluu	432
<i>Niin kuin hän oli ylhäällä, niin hän on alhaalla. Niin hän on alhaalla, niin kuin oli ylhäällä.</i>	
Kirjailijan loppusanat	564
Kiitokset	568

Joidenkin mielestä tarinat vedestä
ovat aina tarinoita taikuudesta,
ja toisten mielestä sama koskee
kertomuksia rakkaudesta.

Heather Rose, *The River Wife*

*Ensimmäinen salaisuus:
Kuolema*

*Jos haluat muutosta,
tartu miekkaasi,
korota ääntäsi.*

1

Valo oli kivuliaan kultaista sinä iltapäivänä, kun Esther Wilding ajoi rannikkoa pitkin kotiaan kohti, vuosi sen jälkeen kun hänen sisarensa oli kävellyt mereen ja kadonnut.

Oli maaliskuu ja saarella se oli aikaa, jolloin vuorovedet alkoivat vaihtua. Viilentävät merituulet puhalsivat kuumepuiden oksistoissa. Hylkeet jättivät kesällä syntyneet kuuttinsa lähteäkseen metsästämään ruokaa. Mustajoutsenet alkoivat rakentaa pesiä talvipoikasia varten. Maaliskuuhun mennessä Joutsenen tähtikuvio loisti horisontissa matalalla, piilossa päivänvalolta. Esther vaihtoi auton vaihdetta pienemmälle, nosti jalkansa kaasulta ja katseli, kuinka aurinko kultasi pienten aaltojen matalat huiput. Tämä oli Auran lempivuodenaika. Teini-ikäisenä hän oli kutsunut sitä *kultaiseksi välivaiheeksi*, ääni ihmetystä täynnä. *Me voimme uppoutua mereen, ja me voimme antaa vartaloittemme kellua kaiken sen välissä, mitä on yläpuolella ja mitä on alapuolella, Starry. Niin käy silloin, kun harso maailmojen välillä on ohut, ja kaikki mistä voi haaveilla on mahdollista.* Aina kun Aura puhui tästä, hänen silmiinsä syttyi veikeä pilke. Esther ei voinut olla huomauttamatta, että mitään harsoa ei ollut olemassa, koska oli olemassa vain yksi maailma, tämä maailma – miten Aura ei sitä tajunnut? Pikku tieteenekijäni, Aura kiusasi ja pyöritteli puhuessaan ranteitaan niin että puiset rannerenkaat kalahtelivat toisiaan vasten. Kyllä sinustakin vielä haaveilija löytyy.

Estherin lava-auton avoimesta ikkunasta leyhähti tuulenpuuska, joka toi mukanaan kotoisia tuoksuja. Eukalyptusta, suolaa ja palanutta puuta. Hän käänsi kasvonsa pois päin ikkunasta, kuin paetakseen tuoksua. Hänen toisella puolellaan kimalteli turkoosinvärinen

meri; ruskea levä tanssi kirkkailla pikkuruisilla aalloilla ja kihartui valkoiselle hiekalle.

Meidän vartalomme, meidän vartalomme. Esther puristi otettaan ohjauspyörästä, kun hän nousi mäenlaelle ja saapui mutkaan, jonka takana kaukaisuudessa kohosivat seitsemän kirkkaan oranssinvärisen jäkälän ja levän peittämää graniittilohkareta. *Meidän vartalomme, meidän vartalomme,* Aura laulaa pyörähdellessään varjojen halki, nilkat kietoutuneina merilevän sormiin. Esther heilautti polveaan. Puri peukalonkynttä ihoon asti. Tuntiessaan veren maun hän painoi peukalon nyrkkiinsä, puristi sitä ja huokaisi ärtyneenä. Hän avasi radion, antoi surkean popin soida hetken ja sulki sen sitten.

Estherin elämä saaren länsirannikolla viimeisten kahdentoista kuukauden ajan oli ollut kuin yhtä pakoa todellisuudesta. Työ ja elämä ikivanhalla joella ja sitä ympäröivällä sademetsäalueella olivat kuin elämää unohduksessa, ja juuri sitä hän oli hakenutkin. Paikkaan ei liittynyt muita muistoja kuin ne, jotka hän oli itse luonut ja joita hän toisti joka päivä. Saaren länsilaidalta, maailman reunalta, Esther oli löytänyt paikan, jossa pystyi hengittämään. Hänen rintaansa oli kuitenkin alkanut kiristää heti kun hän aamulla oli lähtenyt matkaan ja kääntynyt risteyksestä, jossa hiekkatie vaihtui moottoritieksi ja sademetsä alkoi harveta ja muuttua kuivaksi maaseudeksi. Hän ei pystynyt hengittämään kunnolla vielä silloinkaan, kun ilmastointilaite alkoi levittää rannikon eukalyptuspuiden puhdasta tuoksua hänen autoonsa.

Estheristä oli tuntunut koko päivän siltä kuin hän olisi ollut oman ruumiinsa ulkopuolella ja katsellut itsensä ajavan autoa. Hän oli oppinut rannikkoreitin pinnanmuodot viisitoistavuotiaana, kun kahdeksantoistavuotias Aura oli opettanut hänet ajamaan autoa. Esther katseli taas, kuinka hän siirsi vaihdekeppiä vaihteelta toiselle ja miten hänen jalkansa työskentelivät mutkissa polkimilla. Näki itsensä liukuvan istuimen reunalle, jolloin huomasi rantatörmällä valtavan kuumepuun, jonka oksalla roikkui keinu. Valahti taaksepäin ja rämisteli matalan sillan yli, painui selkänöjää vasten ja näki purjeveneet, jotka oli ankkuroitu kallioiden väliseen poukamaan,

jonka kivikkoisista kätköistä erottui vaaleanpunaisia simpukan-kuoria ja vihreää meriheiniä. Hän istui etunojassa ennen seuraavaa, vielä näkymättömissä olevaa kukkulaa, nosti jalkaa kaasulta ennen seuraavaa, piilossa olevaa notkelmaa.

Näin he olivat aina tulleet kotiin. Yhdessä. Ikkunat auki ja suo-laista ilmaa kasvoillaan. Auton lattia oli ollut täynnä roskia, Chupa Chups -tikkareiden kääreitä ja Auran Tally Ho -jäätelön käärepereita. Simpukat ja banksioiden hedelmäkodat reunustivat koje-lautaa. Stereot soivat lujaa, Stevie Nicks, Janis Joplin ja Melanie Safka lauloivat. Estherin sydämessä oli sykkinyt kaipuu ja kun-nioitus isosiskoa kohtaan, vaikka tämä oli istunut aivan hänen vie-ressään.

Esther painoi kaasua ja irvisti mielessään lapselliselle kyvyttö-myydelleen hyväksyä sitä, että meri, tuuli, puut ja tähdet olivat yhä olemassa, vaikka Auraa ei enää ollut. Ja silti. Kaikki nuo villit aallot vyöryivät hänen mieleensä. Mustat joutsenet molskivat mudassa. Ja siinä ne olivat, seitsemän kallionjärkälettä, jotka olivat painautu-neet yhteen ja kätkivät aurinkoisen päivän lämmön syvälle sisäänsä kuin salaisuuden. Estherin ruumis muisti matkan kotiin, vaikka hänen mielensä ei olisi halunnut muistaa. Matkan sinne, missä hän oli aina ollut ennen kaikkea Aura Wildingin pikkusisko.

Kun Esther saapui viimeiseen ylämäkeen, hän mulkaisi tien vie-ressä, meren tuntumassa seisovaa veistosta, joka esitti bikiniasuista naista, kädet lanteilla, hiukset tuulessa hulmuten, hymy huulilla. Naisen jalat katosivat polvien kohdalta kiveen, joka esitti merta ja johon oli kaiverrettu näkyvästi TERVETULOJA BINALONG BAYHIN. Veistos oli seissyt siinä niin kauan kuin Esther muisti, toivottanut ihmisiä tervetulleiksi ja vilkuttanut hyvästiksi. Nuorempana, kun Estherillä oli ollut hiukan taipumusta klaustrofobiaan, ”Binalong Bayn tyttö” oli saanut hänen kämmenensä aina kostumaan ja hengityksen salpautumaan. Tytön paikoilleen jäh-mettynyt hymy, hiukset, bikinit, jalat kivisessä meressä, ikuisiksi ajoiksi paikoilleen jääneinä. Esther oppi hallitsemaan tunteensa veistosta kohtaan vasta teini-ikäisenä, kun Aura oli vienyt hänet jälleen kerran ajotunnille lava-autolla.

”Tiedän kuinka veistos voisi saada sinut iloiseksi”, Aura oli sanonut ajaessaan.

Esther pudisti päätään. Kurtisti kulmiaan.

Aura vilkaisi häntä sivusilmällä, toinen kulmakarva koholla, ja iltapäivän valo valui hänen harteilleen. ”Entä jos teen näin? Miltä nyt tuntuu?”

Aura väänsi patsaan kohdalla ikkunansa auki ja ojensi käsivartensa ulos, käsi kuvitellun miekan kahvalla. ”Hylkeen ja joutsenen nahan sisaret! Séala ja Eala!” hän huusi. ”Tarttukaa miekkaanne ja korottakaa ääntänne!” Auran remakka nauru raikui tuulen mukana. ”Hei Starry, nyt on sinun vuorosi.”

Esther tiukensi otettaan ratista. Istui siinä missä hänen sisarensa oli istunut. Kädet siinä missä hänen sisarensa kädet olivat olleet. Binalong Bayn tyttö kutistui taustapeilissä.

Kun Esther lähestyi niemenkärkeä ja Salt Baytä, päässä alkoi jyskyttää. Hirveä krapula, johon hän oli aamulla herännyt ja jota vastaan hän oli yrittänyt taistella ottamalla parasetamolia, oli palaa-massa. Hän oli ollut tien päällä lähes seitsemän tuntia, mukaan lukien tauot, jotka hänen oli ollut pakko pitää, kun ei enää ollut pystynyt pidättelemään pahoinvointia. Niin paljon kuin hän toivoikin ettei enää tarvitsisi ajaa, hän vastusti mielessään jokaista kutistuvaa metriä, joka vei hänet lähemmäs kotia. Hänen silmissään alkoi vilkkua, silmiin nousi tummia pisteitä väsymyksestä, ahdistus hämärsi näkökenttää. Hän vilkaisi viereisen istuimen jalkatilassa olevia laukkuja ja yritti muistaa, missä niistä oli tikkari-pussi, jonka hän oli ostanut viimeisellä pysähdyksellään huolto-aseamalla. Sokeritälli saisi hänet jaksamaan. Hän hölläsi kaasujalkaa. Nosti silmänsä tiestä pariksi sekunniksi.

Kaikki tapahtui hetkessä.

Jokin jysähti tuulilasia vasten. Lasi murskaantui mutta pysyi koossa. Räjähävä ääni sai Estherin kirkaisemaan; törmäyksen voima ja sen aiheuttama säikähdys saivat auton suistumaan tieltä ja Estherin iskemään koko painollaan jarrut pohjaan, mikä sai auton heittelehtimään pientareella. Jokin sairas alkukantainen haju, veri. Kumin, jonkin palavan.

Esther sai auton pysähtymään pölypilven ja soran keskelle. Hän hengitti nopeasti, sydän hakkasi, koko vartalo tärisi. Sekavana ja hämmentyneenä hän tarttui ovenkahvaan, työnsi sen auki ja nousi seisomaan tutiseville jaloilleen. Hänen mielensä ei kyennyt ymmärtämään sitä, mitä hän näki: pirstaleista tuulilasia, lommoille painunutta peltiä, joka hetkeä aikaisemmin oli ollut hänen autonsa katto, aivan kuin se ei olisi sen kovempaa kuin märkä savi, jota pystyi kevyesti muotoilemaan sormenpäillä. Hän tuijotti myös autonsa auennutta konepeltiä. Tuulilasi ratisi ja halkeili edelleen, mutta pysyi yhä koossa. Tuulilasin keskellä makasi mustajoutsen kauhistuttavan hiljaa, veren peitossa, kaunis kaula velttona roikkuen.

Esther huusi kauhusta. Painoi kämmenensä ohimoilleen ja katseli ympärilleen tajutakseen, missä oli. Tunnisti hitaasti niemenkärjen kuumepeumetsikön, jonka kätköissä oli viettänyt suuren osan teinivuosistaan kiipeillen seitsemällä hopeanhoitoisella kallionlohkareella joilta pääsi yhdessä Auran kanssa sukeltamaan piilossa olevaan laguuniin. Pysäköintipaikka oli tyhjä. Esther oli yksin. Hän yritti ajatella rauhallisesti ja antaa itselleen selkeitä ohjeita. Tarkista joutsenen kunto. Soita poliisille. Soitetaanko silloin poliisille, kun joutsen putoaa taivaalta ja osuu autoon? Ja jos ei poliisille, niin kenelle sitten? Auralle. Sisaren nimi tuli mieleen pyytämättä. Estherin vatsaa kouristi. Hän kumartui kaksin kerroin; pahoinvointi ja suuhun nouseva sappineste veivät häneltä voimat. Hän nojasi autoa vasten saadakseen tukea.

”Esther?”

Hän hämmästyi kuullessaan tutun äänen huutavan nimeään. Auto liukui hänen taakseen ja pysähtyi soralle. Estherin silmät rävähtivät hämmästyksestä auki, kun autosta astui tinaturnermainen hahmo pörröhiuksineen, yllään mustaa tekonahkaa, verkkosukkahousut ja kimaltava farkkutakki.

”Esther?” Nainen kosketti varovasti Estherin käsivartta ja etsi katseellaan hänen kasvojaan. Silmissä välähti huoli. ”Oletko kunnossa? Oletthan kunnossa?”

Esther tuijotti tyhjin silmin naisen kasvoja meikin ja peruukin alla.

”Näin kun *kylarunya* putosi. Näin kun se tapahtui”, nainen sanoi ja osoitti mustaajoutsenta Estherin auton päällä ja sitten omaa pysäköityä autoaan, jonka moottori oli yhä käynnissä ja ovi auki.

Esther tunnisti äkkiä Auran parhaan ja vanhimman ystävän tupeeratun, korkean peruukin alta; hän oli meikannut silmänsä tyrmäävän sinisellä luomivärillä, korostanut poskia pinkillä poskipunalla ja maalannut huulensa oranssinvärisiksi.

”Nin?” hän kysyi ällistyneenä.

”Oletko kunnossa, Starr?” Ninin ääni pehmeni. ”Vain vähän shokissa vielä? Oletko kunnossa?”

Estherin suusta kuului tukahtunut ääni, jotakin ulvahduksen ja naurun väliltä, kun pelko sekoittui helpotukseen; hän sai olla lähellä tuttua ja turvallista Niniä.

”Tule tänne. Sinähän täriset kuin merietana.” Nin hieroi Estherin käsivarsia.

Esther tajusi vapisevansa. Aurinko oli kadonnut raskaiden pilvien taakse ja saanut meren muuttumaan turkoosista liuskekiven harmaaksi. Kylmä tuuli pisteli hänen silmiään.

”Tule minun autooni, panen lämmittimen päälle.”

”Entä...” Esther katsoi joutsenta, vaikka sen liikkumattoman hahmon näkeminen tuntuikin sietämättömältä. Hän kietoi käsivartensa ympärilleen.

”Minä katson sitä, kunhan sinut saadaan ensin lämpimään.” Nin veti Estherin autoonsa ja pani lämmittimen puhaltamaan. Hän kurottui ottamaan takapenkiltä huovan ja hoippui soralla punaisissa kiiltoonahkaisissa korkokengissään Estherin lava-auton luokse tarkastelemaan joutsenta lähempää.

Esther katsoi Niniä ja räpytteli ankarasti torjuakseen silmiinsä nousevat kyyneleet ja järkytyksensä siitä, miten rauhoittavilta Ninin suuret silmät ja vakaat käsivarret tuntuivat, miten hyvältä tuntui olla hänen vahvojen hartioidensa suojissa. Sillä lailla hän oli kasvanutkin, Ninin ja Auran väliin ahtautuneena, kuin koiranpentu varmana paikastaan maailmassa. Jonkin aikaa.

Esther nosti käden otsalleen ja voihkaisi tuntiessaan kipeän,

turvonneen kuhmun. Sitten hän sulki silmänsä ja nojasi päätään taaksepäin. Esther katselee Ninia ja Auraa, jotka kävelevät rannalla käsikynkkää, sateenkaaren väreissä kimaltelevat simpukankuori-helmet kaulallaan. Esther, aina askelen tai kaksi jäljessä, juoksee heidän perässään. *Odottakaa minua. Odottakaa minua.*

”Mahtoi olla kamalaa”, Nin sanoi avatessaan oven ja istuutuaan kuljettajan paikalle. Tuuli pamautti oven kiinni hänen perässään ja heilutti autoa ujelluksen voimistuessa.

”En tiedä mitä tapahtui”, Esther mumisi. ”Ajoin autoa ja sitten oli kuin pommi olisi räjähtänyt, ja sitten en enää ajanut. Istuin romuttuneessa autossani mustajoutsen tuulilasin päällä.” Kun Esther kuuli oman puheensa, hän katsoi Ninin kasvoja, jotka säteilivät myötätuntoisina. Hänen kurkkuunsa nousi pala. ”Minä tapoin joutsenen”, Esther sanoi silmät kyynelissä.

”Se oli vain onnettomuus.” Nin tarttui Estherä kädestä, hänen tekonahkahameensa nitisi.

Esther siristi silmiään katsoessaan Niniä. ”Sinä et ole koskaan uskonut, että mikään on sattumaa. Tai onnettomuus.”

”Ei meidän tarvitse ryhtyä tulkitsemaan tätä mitenkään, eihän? Sinulla on jo tarpeeksi muutenkin.”

Ninin sanat iskivät Estheriin kuin hänen kasvoilleen olisi heitetty kylmää vettä. Hän muisti miksi oli täällä. Mitä hänellä oli edessään. Hän tajusi Ninin pukeutuneen Tina Turneriksi ja ymmärsi, minne Nin oli menossa.

”Olet menossa...” hän sanoi sävyttömästi, ”niihin ’juhliin.’” Esther piirsi sormillaan ilmaan lainausmerkit. ”Tina Turner.” Hän osoitti Ninin asua ja tajusi, minne Nin oli matkalla. ”Nyt tajuan.” Nin ja Aura tanssivat Shell Housen eteiskäytävällä ja pyrähtivät ulos ovesta matkallaan ensimmäisiin lukion naamiaisiinsa. Tina Turner ja Cher, käsi kädessä.

”Äiti on siellä jo laittamassa paikkoja kuntoon. Lupasin tulla aikaisin auttamaan.” Nin korjasi peruukkiaan. ”Meidän on vietävä sinut lääkäriin.”

”Olen ihan kunnossa.”

”Se ei ollut kysymys.”

”Olen kunnossa”, Esther sanoi uudestaan. ”Tässä on juteltu jo tarpeeksi tälle illalle. Ja nyt...” Esther keskeytti hetkeksi.

”Minä olen tässä, vai mitä. Et sinä ole tässä yksin”, Nin sanoi.

Esther ei voinut muuta kuin nyökätä. Tuuli raastoi mustaa joutsenta edestakaisin. ”Emme me voi jättää sitä tuohon”, hän sanoi.

”Emme jätäkään.” Nin laittoi vaihteen päälle.

Esther tarttui häntä käsivarresta paniikin vallassa. ”Nin.” Hänen kasvonsa vääristyivät. ”Mustajoutsen lensi juuri päin autoani. Samana päivänä, kun on siskoni muistotilaisuus.” Esther haukkoi henkeään. ”En pysty tähän.”

Nin laski kämmenensä Estherin rinnalle ja toisen omalleen, hengitti syvään ja tasaisesti. Sisään, sitten ulos. Sisään, sitten ulos. ”Yksi hengenveto kerrallaan.” Hän hengitti samaan tahtiin Estherin kanssa, kunnes tämä rauhoittui. ”Yksi askel kerrallaan.” Nin laski taas kätensä ohjauspyörälle ja hivutti omaa autoaan kohti lava-autoa.

Esther vastusti haluaan halata Niniä, hän halusi pyytää anteeksi poissaoloaan ja kysyä millaista Ninin elämä nyt oli, vetikö musta aukko häntäkin puoleensa.

Kuinka hän kesti sen? Tekikö hän yhä kaulakoruja opaalinvärisistä simpukankuorista perheensä naisten kanssa? Samojen naisten, jotka aikoinaan olivat opettaneet Estherille ja Auralle, miten he voivat kutsua joutsenia ja laulaa hylkeille?

”Kiitos”, Esther sanoi vain.

Nin jätti autonsa käyntiin siksi aikaa, kun haki Estherin tavarat lava-autosta, kanto ne omaansa yhdellä kädellä ja piti toisella kiinni peruukistaan estääkseen sitä lähtemästä lentoon tuulen mukana. Kun hän oli avannut oven ja pannut laukut takapenkille, Esther tarjosi hänelle huopaa, joka oli valmiiksi lämmin hänen jäljiltään.

”Starry”, Nin alkoi vastustella.

Esther ojensi huopaa uudestaan Ninille. Kun Nin käveli takaisin lava-autolle huopa kädessään, Esther katsoi toiseen suuntaan. Soimasi itseään pelkuruudesta. Hetken kuluttua hän tunsu, kun Nin laski joutsenen takakonttiin.

IHOON PIIRRETTY ELÄMÄ

Esther Wildingin sisar Aura nähtiin viimeisen kerran kävelemässä rannalla merta kohti. Aura katoaa jäljettömiin ja hänen perheensä on murheen murtama. Aura on jättänyt jälkeensä salaperäisen päiväkirjan, jonka avulla Esther ryhtyy selvittämään sisarensa kohtaloa. Päiväkirjasta löytyy seitsemän arvoituksellista lausetta, jotka Aura on myös antanut tatuoida ihoonsa. Esther lähtee seuraamaan Auran jälkiä ja päätyy kotoaan Tasmaniasta toiselle puolelle maapalloa, ensin Kööpenhaminaan ja sieltä edelleen Färsearille, jossa salaisuudet alkavat paljastua.

Holly Ringland on australialainen kirjailija. Hänen esikoisromaanistaan *Alice Hartin kadonneet kukat* tuli maailmanmenestys, ja sen pohjalta tehtiin seitsemänosainen tv-sarja, joka esitetään Amazon Primella 2023. Holly Ringlandin sukujuuret ovat Skandinaviassa. Pohjoiset legendat ovat osaltaan inspiroineet Ringlandin toista romaania.

Kansi: Hazel Lam,
HarperCollins Design Studio
Kannen kuva © Fumi Nakamura

minerva
www.minervakustannus.fi

KL 84.2

978-952-375-903-9

9 789523 759039 >